

ІЧОВИЙ СПІВАНИК

2018

СІЧОВИЙ

СПІВАНИК

Sichovyj spivanyk

ЦІНА 25 ЦЕНТ.

*Вид. 7
Р. 6 В
0059637*

1916.

Накладом Руської Книгарні ім. Т. Шевченка
в Нью Йорку.

Хто з Вас, Братя не чув про славну Січ Запорожську? Чи є між нами такі, що не зачували або не читали про наших славних Козаків, про завзятих лицарів - войовників Січи Запорожської?

Хто через сотки літ хоронив культурну Европу перед диким магометанським світом, що все нищив огнем і мечем.

Се Козаки Січи Запорожської були в першій мірі оборонцями європейської культури перед бісурманською навалою.

Хто боронив українську землю перед нападами татарських орд? Чи може польський король, може польська шляхта, може польська держава, до якої тоді належали українські землі? Ні, — щераз ні!

Сам український народ, власною силою, грудьми своїх найлучших синів, Січовиків, відбивав наїзди татарських орд від українських земель, та спас в той спосіб не тільки Україну, але також і Польщу від загибелі.

Тимчасом польська шляхта розпаношила ся на Україні, та з гарної вдячності за добро, накинула пута неволі на український люд.

Та підняв ся гнів в душі народа проти нового ворога. І хто-ж знова інакший, як не Січовики з своїм гетьманом Богданом Хмельницьким, підняли український народ до кривавої розправи зі шляхтою?!

Давно сі часи минули. Давно Запорожська Січ перестала існувати.

Однак дух козацький, дух Січовиків, далі живе в серцю нашого народа.

Коли в Галичині розгоріла знова завзята боротьба з польськими панамі, з шляхоцькими порядками та польським урядом, дух давних Січовиків - козаків, дух борців за волю, за правду, за поступ віджив у цілій своїй силі. —

Як гриби по дощі, почали рости січові та сокільські товариства по селах і містах. Вся молодь - хлопці та дівчата — все, що найкрасше між нашим селянством та робітництвом — стануло під січове знамя. А на знаменні січовім заяснів клич, винятий із серця живого народу, що з вірою в певну побіду йде до бою за гарну будучність:

Воля Українському Народови!

Осьвіта - Поступ - Справеливість - Демократія!

Поборов український нарід своїм січовим духом і завзятем ворогів турецьких, татарських та шляхецьку Польщу.

Поборе і поконає нового ворога! Темні сили урядової Росії, що старають ся прибити українську душу, українську мову та знищити, знеслі, поступові стремління нашого народу — нам не страшні, доки січовий дух та завзяте Запорожців живе в наших серцях!

До вжитку численних січових організацій і товариств в Америці і в Канаді, та для підбадьорення духа українських поселенців на заморській чужині — виданий сей збірник найгарнійших січових пісень.

Нью Йорк, в вересні, 1916.

В ГОРУ ПРАПОР !

(На ноту: Забудь же доню на нього).

Високо стяг наш піднесім,
Прапор наш малиновий,
Ставаймо в гурт усі при нім
До бою все готові.

Хто хоче щастя, свободи,
У кого орлі крила,
До нас у Січ, до нас в ряди,
У злуці міць і сила.

Як скріпне тіло й дух зросте,
Могутною Січ стане,
Колишна слава оживе,
Рабства пiрвемо кайдани.

Сини катованих батьків,
Під стяги Січовії!
Не зломлять з'єднаних борців
Ворожих сил затії.

У карних кадрах наша рать
Готова що хвилини
Бороти ся, житє віддать
Для щастя України.

І щастє те добудем ми
Роками тридів, бою,
Щоб наших нащадків сини.
Втішились свободою.

НАШ МЕЧ І КЛИЧ.

(На ноту: “Де згода в семействі”).

У Січи! У Січи!
Єднаймось, Брати!
Лиш в них красшу долю
Ми зможем знайти. . .

За правду і волю,
За красшую долю
Віддаймо жите. . .

Наука і праця —
Се нажі мечі!
А правда і воля —
Се наші кличі!

А в правді, в науці,
А січовій злуці
Побіда буде!

Ту пісню треба співати на початку всяких зборів і вправ та на комерсах.

ЗАСЬПІВАЙМО ПІСНІ!

(На ноту: “Прогуляєм сю ніч”).

1.

Засьпіваймо пісні, Товариші мої!
Заховаймо журбу на самім серця дні. . .
Засьпіваймо пісні Товариші мої!
На журбу ворогам, на радість Відчн-
ні. (2 рази).

2,

Скиньмо смуток з душі, любі Товариші!
Засьпіваймо на розраду собі.
Засьпіваймо пісні (2 рази)

3.

Та згадаймо давну нашу бувальщину,
Наших славних борців за рідню Вітчину.

Засьпіваймо пісні (2 рази)

4.

Гей згадаймо борців, лицарских козаків,
Що поклали жите за свободу братів.

Засьпіваймо пісні (2 рази)

5.

Най же пісні пливуть, най гріють нашу грудь
Весьо нам взяли враги, пісні лиш не возьмуть.

Засьпіваймо пісні (2 рази).

6.

Най луняє наш сьнів і про тих кобзарів,
Що будили зі сну України синів.

Засьпіваймо пісні (2 рази)

7.

Помянім Тараса, Генія - кобзаря,
Що неволю терпів за свій люд від царя.

Засьпіваймо пісні (2 рази)

8.

Та згадаймо ще тут і весь робочний люд,
Пошануймо єгі піт кровавнй і труд!

Засьпіваймо пісні (2 рази)

9.

Слава чесним борцям! Ганьба лютим катам!
Що пють кров їх і піт, а не знимуть кайдан.

Засьпіваймо пісні (2 рази)

10.

Ми-ж єднаймось усі, діти одной сімі!
А буде сила в нас, побідимо в борбі...

Засьпіваймо пісні (2 рази)

11.

А як вже побідим, засьпіваєм наш гимн:
“Ще не вмерла!”—а враг щезне тоді мов дим..
Ще не вмерла Україна і сила і воля,
Ще нам братья молодії усміхнеть ся доля. і тд.
Любомір Селяньський.

СІЧОВІ ПІСНІ.

(На ноту: “Який то вітер шумно грає.)

1.

Яке то сонце засіяло
Й додало нам жизненних сил?
Яке то військо в нас повстало,
Мов запорожці із могил?
Наша Січ, славна Січ на весь сьвіт,
Вона донька є Запорожа!
Там у ній гуртував ся від літ
Народа красний цьвіт,
Нас не поборе міць ворожа,
За нами весь народ стоїть.

Козацький дух у нас панує,
Пливе у нас козацька кров,
Душу завзяте нам гартує
І до України любов.
Наша Січ, славна Січ і т. д.

Наш клич то єдність і просвіта
І свідомість відвічних мук,
Не щезне наше горе з сьвіта,
Як не доложим своїх рук.
Наша Січ, славна Січ і т. д.

Ми знаємо свої всі сили,
Нас не лякає лютий бій!
Боротись мемо до могили
І визволимо нарід свій.

Наша Січ, славна Січ і т. д.

Прийде пора, народний кате,
Добро загарбане віддаш...
Незнає наша Січ прохати!
Хто проти Січи, — воріг наш.

Наша Січ, славна Січ і т. д.

2.

(На ноту: Не пора, не пора, не пора).

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ
Приступаймо старі й молоді.
Най щезає недоля народная пріч,
Як той камінь у бистрій воді.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ
Хто бажає позбутись біди,
Хто зазнав вже нещастя і злиднів безліч,
На пораду до Січи іди.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ
Там завзяте сталить нашу грудь.
Як лиш хочеш прогнати безпросвітну ніч,
Рідний брате, січовиком будь.

Гей у Січ, гей у Січ, гей у Січ
Хто Україні хоче служить
І утерти слезу з темних народніх віч,
Під прапор січовий най спішить.

3.

(На ноту: Де згода в семействі).

Гей хлопці-молодці ступаймо у Січ
Січовиком бути, — найкрасша річ!

Там всі козацькі діти
До жерела просвіти,
До Січи йдуть гуртом.

Батьки Запорожці боролись як льви,
Лиш за Україну терпіли вони.

Підемо їх слідами!
Боротись з ворогами,
Се наш могучий клич.

Січ наша до бою з катями іде,
За правду, за волю й на муки піде!

Умерти в лятим бою
За народною волю, —
Для нас найбільша честь.

4.

(На ноту: Чом, чом, чом дівчино, знов).

Стань, стань, стань дівчино ти
І хвильку хоч одну (2) поговори.

Проч, проч, проч іди, щезай
Тобі не пара я (2) ти теє знай.

Чом, чом, чом та не збреши!
Тобі не пара я, (2) правду скажи.

Знай, знай, знай, щобись привик
Мій чоловік буде (2) лиш січовик.

(На ноту: Ой ходила дівчинонька беріжком).

Ой ходила дівчинонька беріжком, (2)

Підганяла козаченька батіжком. (2)

Ой, чим-же я, моя мила завинив, (2)

Що я тебе, красна зірко, прогнівав? (2)

А де ти, мій козаченьку, пробивав, (2)

Як у Січи красні пісні хор співав? (2)

Де ти блукав козаченьку, похвались, (2)

Як у Січи ми читали часопись? (2)

Вже не зроблю сего, мила, Боже крий! (2)

Як не прийду раз до Січи,— тоді вбий. (2)

ГИМН РУСКИХ ХЛОПІВ РАДИКАЛІВ.

Написав Іван Франко.

Який то вітер шумно грає

Від Сяну, Прута до Карпат?

Яке то диво визирає

Із тих нужденних хлопських хат?

Гей-же враз, гейже враз гукнемо

Аби й сліпії нас пізнали:

“Ми є ті, що вас всіх кормимо,—

За всіх вас терпимо, —

Ми рускі хлопипадикали,

Що звергли темноти ярмо!”

Ми ті, що гнули ся як лози,

Були покірні як вівця,

Коприм неводя кров і сльози
Ще не доїхали кінця.

Ми ті оферми, ті рекрути,
Гарматне мясо на війну,
Ті, що їх кривди й голод лютий
Жене за море в чужину.

Гей-же враз і т. д.

Ми ті, котрим заперті двері,
Запертий до свободи шлях,
Ми маєм права на папері,
А обовязки на плечах.

Гей-же враз і т. д.

Та вже недовго тої муки!
Нам час не дати ся на глум:
Здіймуть ся дружні хлопські руки
І просьвітліє хлопський ум!

Гей-же враз і т. д.

Ми хочем вчитись, поступати,
Бо кривда є сестрою тьми:
Для себе хочем працювати
І бути люди між людьми!

Гей-же враз і т. д.

А всіх, що явно або тайно
Нам ладять пута ярем
Всіх дармоїдів радикально
Ми з свого краю виметем!

Гей-же враз і т. д.

Січковий хоружний.

НАШ НАРОДНИЙ ГИМН.

Ще не вмерла Україна,
Ні слава, ні воля,
Ще нам, брґатя молодїї,
Усьмїхнеть ся доля.

Згинуть наші вороженьки,
Як роса на сонци, —
Запануєм і ми брґатя
В нашії сторонци.

Душу тїло ми положим
За нашу свободу
І покажем, що ми брґатя
З козацького роду.

Так як станем разом, брґатя,
Від Сяну до Дону,
В своїм краю панувати
Не дамо нікому.

Чорне море ще всьмїхнеть ся,
Днїпро ще зрадїє,
Ще над Галич, Биковину
Доленька наспїє.
Душу тїло...

Сильна воля, праця щира
Ще свого докаже,
В Україні ще ся волї
Пїсонька розляже.

За Карпати відобеть ся,
Згомонить степами,

України слава стане
Поміж народами.

Душу тіло...

З наших предків кожи дерли,
На паль їх вбивали,
А таки нас не пожерли
Вороги зухвалі.

Плила кровця, червоніла
Степи і могили —
Наші груди запалила
Огнем волі й сили...

Душу тіло...

Що козацтву не удалось —
Те нам довершити,
Ворогів десь тільки взялось —
Треба їх провчити!

Рідний краю, Україно,
Благослови діти,
Йдем за тебе, за єдину
Боротись, терпіти,
Душу тіло...

НЕ ПОРА!...

Не пора, не пора, не пора
Москалеви й Ляхови служить:
Совершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора
За неvigласків лить свою кров,
І любити царя, що наш люд обдира, —
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор!
Най пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймося прапор!

Бо пора се велика єсть:
У завятій, важній боротьбі
Ми поляжем, щоб волю і славу честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Іван Франко.

РОЗВИВАЙ СЯ, ТИ ВИСОКИЙ ДУБЕ....

Написав Іван Франко.

(На звісну ноту.)

Розвивай ся, ти високий дубе,
Весна красна буде!
Розпадуть ся пута віковії,
Прокинуть ся люди.

Розпадуть ся пута віковії,
Тяжкії кайдани,
Непобіджена злими ворогами
Україна встане.

Встане славно мати Україна,
Щаслива і вільна,
Від Кубані аж до Сяна річки
Одна нероздільна.

Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.

“Діти-ж мої, діти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годі-ж бо вам в сусід на услужі
Свій вік коротати!

Піднімайтесь на сьвятеє діло,
На щирою дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матери службу.

“Чи ще-ж то ви мало наслужились
Москві і Ляхови?
Чи ще-ж то ви мало наточились
Братерської крови?

“Пора діти, пора поглядіти
Для власної хати,
Щоб газдою не слугою
Перед сьвітом стати!”

Розвивай ся ти високий дубе,
Весна красна буде!
Гей вставайте, єднайте ся,
Українські люди!

Єднаймо ся, братаймо ся
В товариства чесне,
Най братерством, щирими трудами
Україна воскресне!

Г И М Н .

Вічний революціонер —
Дух, що тіло рве до бою,
Рве за поступ, щасте й волю,—
Він жиє, він ще не вмер.
Ні попівськії тортури,
Ні арештів царських мури,
Ані війська муштровані,
Ні гармати лаштовані,
Ні шпіонів ремесло
В гріб єго ще не звело.

Він не вмер, він ще жиє!
Хоч від тисяч літ родив ся
То аж вчора розповив ся
І о власній силі йде! —
І простує ся міцніше,
І спішить туди, де дніє...
Словом сильним, мов трубою
Міліони зве з собою,
Міліони радо йдуть,
Бож се голос духа чуть.

Голос духа чути скрізь:
По курних хатах мужицьких,
По варстатах ремісницьких,
По місцях недолі й сліз.
І де тільки він роздасть ся,
Гинуть сльози й сум нещастя,
Сила родить ся й завзяте —
Не ридать, а здобувати

Хоч синам, як не собі,
Кращу долю в боротьбі.

Вічний революціонер —
Дух наука, думка воля
Не уступить п'їтмї поля,
Не дасть спутатись тепер,
Розвалилась зла руїна,
Покотила ся лявіна, —
І де в скітї тая сила,
Щоб в бігу її спинила,
Щоб вгасила, мов огонь,
Розвидняючий ся день? . . .

ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ . . .

Взяв би я бандуру настроїв, заграв,
Щоби голос пісні до небес лунав.

Нивами водами понад лугів цвіт
Гей летіла-б пісня у далекий сьвіт.

Линула би пісня, мрій моїх дитя,
Між зневіру внесла новий клич житя.

До борби кріпила за добро, красу,
За бездольний нарід, за справу сьвяту.

Линула би пісня, гей той цвіт вишень,
Солодка як мрія, палка як огонь.

А де-б не торкнулась крайчиком крилець,
Там спливала-б радість до сумних сердець.

* * *

Довкола глухо, довкола сумно —
і край коханий як чорне трумно,
як чорне трумно, що в ньому воля—
трудна мертвецьки народня доля...
Чи в вік заснула і край і люди?
Чи вже прокиду зі сну не буде?

Ой буде, буде! Дивіть— зірниця
встає за моря огнянолиця —
огнянолиця, в сльозах купалась,
в пожарах грілась, кровю вмивалась...
Дивіть як нічку розбила темну,
вкрасила сяйвом Русь під'яремну!

Вкрасила сяйвом і знай говоре:
Здійми ся, серце народу хоре,
зі сну розпуки ти підніми ся,
вином надії на бій скріпи ся!
Ще хвильку... болі і жертви й рани—
а там — побіди днина настане.

МАРШ СІЧОВИЙ.

(Сьпівати по два вірші нараз, ане по одному)

Гей! там на горі Січ іде,
Гей! малиновий стяг несе
Гей! малиновий—наше славне товариство
Гей! машерує — раз, два, три!
Гей! на переді кошовий,
” як той орел степовий

Гей! як той орел — наше славне това-
” а по заду оса, вул, риство і т. д.)
” твердий хлопець, як той мур — і т. д.
” а по боках четарі
” то сторожі огневі — і т. д.
” отамане батьку наш,
” веди, батьку, вперед нас — і т. д.
” не залле нас вражий вал,
” бо з нас кождий радикал — і т. д.
” молод хлопче позір май,
” та до Січи приставай — і т. д.
” наша Січа дорога,
” як та мати всім одна — і т. д.
” повій вітре з синих гір,
” на прапор наш, на топір — і т. д.
” повій вітре зі степів,
” дай нам силу козаків — і т. д.
” дай нам силу й відвагу,
” Україні на славу. — і т. д.

ГУЦУЛЬСКА ПІСНЯ.

(На ноту пісні “Гей там на горі “Січ” іде”)

Гей, Чорна Гора зраділа
” як “Січ” славно — узріла,
Гей, як “Січ” славно — Наше славне то-
” машерує раз, два, три. (вариство)
Гей, і Черемош звеселів,
” як почув козацкий сьпів.

Гей, і той Гуцул не той став,
” як червону ленту вбрав.

Гей, Гуцул коня сідлає,
” на гуцулку моргає:

Гей, ти гуцулко, зазуліко
” йди до “Січи” голубко.

Гей, бо “Січ” славна встанова,
” нашої слави обнова.

Гей, чи ти Гуцул загорів,
” полонини заподів?

Гей, чи ти Гуцул не здоров,
” що в голованці пішов?

Гей, ще ти Гуцул не здурів,
” щоб боятись паничів.

Гей, ти Гуцуле — стороже,
” кинь лябаску, небоже.

Гей, пильнуй жінки і хати,
” та учи ся читати.

Гей, кинь горівку палену,
” тай пий воду студену,

Гей, тай горячий пий чайок,
” щоб був добрий голосок.

Гей, Гуцул чести стережи,
” рук нікому не лижи,

Гей, та нікому не кланяйся,
” та до “Січи” пригортайся!

Гей, радикалом кріпким будь,
” батьків слави не забудь!

Гей, з “чорнов хмаров” поборись
” чорноризцям не корись.

Гей, та заграйте в трембіту,
” пустіть голос по сьвіту

Гей, пустіть голос горами,
” що і Гуцул з долами!

Гей, щоби сьвіт до того звик,
” що і Гуцул Січовик!

Гей, славний Довбуш, пробудись!
” на Гуцулів подивись!

Гей, ти Довбуше, ватажку,
” дай нам силу юнацку!

Гей, дай нам ясний твій топір,
” щоб він волю вніс до гір.

Гей, та не бити - рубати,
” та до купи скликати!

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту: “Ой сніг плющить і мороз тріщить”)

Гей Січ іде,
Красен мак цвите!
Кому прикре наше діло, —
Нам воно сьвяте.

Гей Січ іде,
Топірцями брень!
Кому люба чорна пільма,
А нам ясний день!

Гей Січ іде,
Мов пчола гуде. . . .
Разом руки, разом серця,
І гаразд буде.

Гей Січ іде,
Підківками брязь!
В нашій хаті наша воля,
А всім зайдам зась!

СІЧОВА ПІСНЯ.

Ой зацвила черемшина, з неї цвіт приупав.
Гей-ей! Гей! З неї цвіт приупав!

Машерують козаченьки, бо такий приказ впав,
Гей-ей! Гей! Бо такий приказ впав.

Подиви ся моя мамо, тай у ту квартиру,
Гей-ей! Гей! і т. д.

Спускає ся "Січ" преславна з гори на долину,
А мій милий, чорнобривий, в сам-перед ступає
І ясною булавою на всі боки махає.

За ним славне товариство, як той мак. як той
мак

Ніженьками вибиває в оден такт, в оден такт.

Межи ними пан хорунжий, хоругов як той цвіт
За нев підуть козаченьки аж за море, на край
сьвіт.

А преславний осавула чогось бров насупив,
І козацкі свої вуса аж за вуха закрутив.

Ой, ти славний осавуло, не сумуй, не сумуй!
А із нами козаками погарцюй погарцюй:

Ой, ти славний осавуло, не вдавай ся в тугу,
Вийде слава козацкая з Великого Лугу!

Лиш ставаймо милі братя, в оден ряд, о деи ряд
І наперед поступаймо, ані кроку взад!

Переймім ся, милі братя братским духом новим
І за наше право стіймо з огнем в груди сьвятим

А пропадуть вороженьки мов туман, мов туман
І хлоп руський в своїї землі стане пан, стане
пан.

І зас'яє нова зоря на весь край, на весь край.
І від Тиси до Кубаня стане рай, стане рай!

ГЕЙ, НА ГОРІ ТАМ ЖЕНЦІ ЖНУТЬ.

Гей, на горі там женці жнуть: (2 рази)
А по-під горою, по-під зеленою козаки йдуть.

По-переду Дорошенко: (2)
Веде своє військо, веде запорозке хорошенько.

По середині пан хорунжий:
Під ним кониченько, під ним вороненький грає
дужий.

А по-заду Сагайдачний: (2)
Що проміняв жінку, віддай тютюн люлючку,
небачний.

Мені з жінков не возить ся: (2)
А тютюн і люлька козаку в дорозі знадобить ся.

Гей, хто в лісі, озови ся:
Та викрешем огню, закуримо люлючку, не жури
ся.

МАРШ СІЧОВИЙ.

(Сьпіваєть ся на ноту: “Соколи, Соколи”)

Написала Віра Лебедова.

У Січи! у Січи! гуртуймось, брати,
Най слава козацка возстане,
Най клич наш побудить дрімучі хати.
Взиває зривати кайдани.

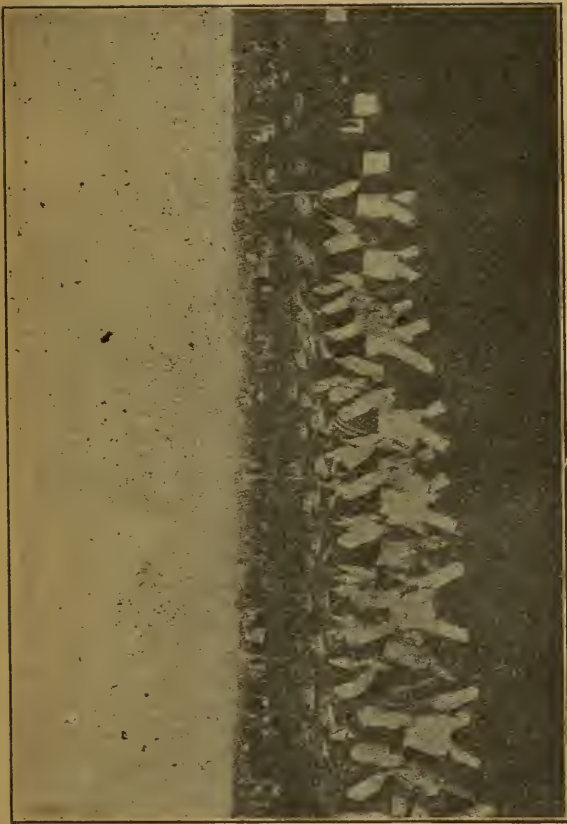
Боролись завзято колись-то діди,
Кістками степи укривали,
В кітлах розжарених налились они,
На палях у Турка конали.

До бою! до бою! зве поклик і нас,
Та не на ружниці, шаблюки,
Інакша днесь зброю, інакший бо час,
В нас зброю просьвіти і злуки.

Доволі сварились колись-то діди,
Пора нам єднати ся нині,
Лиш в лучности сильні добудуть сини
І волі і щастя Україні.

Гей хлопці, молодці! як мур всі тверді,
Погляньте на стяг наш там на горі:
“Усі за одного, оден за усі!”
Сіяє на нашим прапорі.

Доволі ходили в ярмах вже діди,
До волі згинали й нам спину,
Лиш сьмілим завзятем поставлять сини,
Вільну, самостійну Україну!

Пяте загальне сьвято січове в Станіславові.
Похід заходить на майдан сьвята.

СІЧОВА ПІСНЯ.

Написав Клим Обух і Ос. Довганюк.

На улиці сурма грає (2 р.)
Гей! То Січ в похід виступає. (2)

Пусти мене, моя мати, (2)
Гей! та за Січев вандрувати, (2)

Буду тобі день орати,
День орати, день косити,
Гей! три дні ціпом молотити. (2)

Літа орел небесами (2)
Бей! та над нами козаками! (2)

Гей! ти орле ти соколе, (2)
Гей! поведи нас в чисте поле. (2)

За Русь нашу Україну (2)
Гей! мем боротись до загину. (2)

Буйний вітей повіває (2)
Гей! там “Січ” вправи відбуває. (2)

А гаката подуріла (2)
Гей! як червоні ленти вздріла. (2)

Ми ся, братья, не лякаймо (2)
Гей! в товариства ся єднаймо (2)

В товаристві тая сила (2)
Гей! що гакату ме дусила. (2)

Не будем їх виганяти (2)
Гей! самі будуть утікати. (2)

Руські хлопці радикали (2)

Гей! “Січ” козацьку заснували. (2)

В кождім селі на Підгірю (2)

Гей! Наша слава ходить в пірю. (2)

Кождий хлопець, як та перла (2)

Гей! та сьпіває “Ще невмерла”. (2).

СІЧОВИЙ ПОКЛИК.

На ноту “Мир Вам Братя”, сьпіває ся до врпав.

Не миритись, милі Братя

А боротись нині нам,

Бо шаліє кат завзятий,

Смерть голосить Русинам.

Гей! у бій ставаймо разом

Грудь при груди до ряду!

Кров жите не жаль віддати

За нарід і вітчину.

Гей, у “Січ” товариство!

Кличе сурма кошова,

Най воскресне Запорожців

Давна слава та грімка.

Разом Братя, під прапор наш,

Най нас клич єго веде:

Тільки сьмілі пут не знають,

Тільки сьмілих воля жде!

Віра Лебедова.

МАРШ СІЧОВИКІВ.

(Посвята П. січовому сьвятові, що відбуло
ся 28. червня, 1903 р.)

Гей та вставаймо руськії люди,
З сну вікового будім ся,
Ліпше зітхнесь нам, гірше не буде,
На людий других дивім ся. .

Встаньте старії, встаньте і діти,
Встань, хто українську кров має!
Годі в дрімоті й нині сидіти,
Як нас весь сьвіт висьміває! . . .

Гей, вже полудне, сонце аж просить,
В полумях вся Русь сьвятая . . .
Працю мужицьку вітер розносить,
Іскрами сипле й метає! . . .

Гей, та не даймо Руси горіти.
Рідну вратуймо хоч стріху,
Щоб нам зі встиду не паленіти
Всім ворогам на потіху . . .

Гей, та ратуймо власную долю,
Маймо хоч дрібку сумління,
Щоб не копали в студени й болю
Ріднії нам покоління.

Можна огонь ще братя вгасити,
Лиш всі гуртумось у "Січи",
Хліба не будем тоді просити
І сьміло всім глянем у вічн . . .

Шкода значная, хоч не така ще,
Щоб нам єї не відбити,
Будучність наша, заживем краще,
Тра лиш хотіти й робити. . .

Гей, розбідіть ся, в ряди ставаймо,
Хай з нас не бракне нікого,
“Січи” усюди та закладаймо,
Боронім добра свогого — —

ПІСНЯ

на założенє першої “Січи” в Завалю над
Черемошом, 5 мая, 1900 р.

(На ноту “Козак пана не знав з віка”.)

Про Січ славну, Запороже
Сьпівав батько наш Тарас,
А ми тепер заложили
Над Черемшем “Січ” у нас.

Хоч упала Січ дніпрова
Й веселять ся вороги,
То ми тепер над Черемшем
Кіш козацкій завели.

Нехай знають вороженьки,
Що козацкій дух не вмер,
Що як давно процвітав він,
Так цвите він і тепер.

Шуми-ж, бистрий Черемоше,
Неси вістку нічу й днем,
Що ми хочем поборотись
Із неправдов і вогнем.

І ти шуми, синій Пруте,
Нехай знають брата всі,
Що ми поміч найти можем
Лиш в козацькому коші.

Тож єднаймося, милі брата,
Заведім жите нове,
Нехай росте і кріпшає
Товариство січове.

А що батькам не удалось,
Ми довершим залюбки,
Впаде ворог коли грянуть
Радикали козаки.

Клим Обух.

НАША СЛАВНА УКРАЇНО!

Наша славна Україно,
Прабатьківська земле мила,
Ми за Тебе без упину
Мем боротись кільки сили.

Дорога Твоя нам слава,
В серцю нашім Ти єдина,
Мила там, де степ широкий,
Мила там, де верховина.

Наша славна Україно,
В нас для Тебе серце бєть ся,
Повитаєш долі днину,
Свобода Тобі всьміхнеть ся.

Як ту землю не любити,
Таж за ню серце гине,
Ах, для неї тільки жити,
Для вільної України!

Хоть козацтво у могилі,
Ми для Тебе ще живемо,
Ворог вбить Тебе не в силі,
Проч гонить єго будемо.

Ми Тобі здобудем долю,
Краю рідний, укоханий,
І прогонимо неволю
І розломимо кайдани!

Циль. Яричевський.

ГЕЙ ГУК, МАТИ, ГУК.

Гей гук, мати, гук,
Де козаки пють,
І веселая та доріженька,
Куди вони йдуть.

Кудиж вони йдуть
Тамбори гудуть:
Поперед себе тай вороженьків
Облавою пруть.

Зібрались вони
Під рясні дуби:
Та й чекають пана отамана
На раду к собі.

Отаман іде,
Як голуб гуде:
Та під білою та березою
Головку кладе.

“Отамане наш!
Не дбаєш за нас:
Бо, бач, наше славне товариство
Як розгардіяш?”

— Не бійтесь, брати,
Ставайте в ряди,
Та підемо разом добиватись
Собі свободи.

Собі і усій
Вкраїні сьвятій!
Гей-же “Січе”, славне товариство,
У преславний бій!

“СІЧ” В ПОХОДІ.

Написала Віра Ледева.
Музика Дениса Січиньського.
Сурма грає, в ряд ставай!
Червоніє ленти цьвіт,
Позір молод хлопче май!
В право! в ліво! Січ в похід!

Машерують, піснь лунає,
Підоймає в жилах кров,
В такт оден всім серце грає,
Спільна думка морщить бров.

Вють ся наче довгий змій,
Курень в похід! крок держи!
Мов герої йдуть на бій
Та не крови, не з людьми.

Як ударить дзвін в тривогу,
Як затліє стріха хат,
Линуть хлопці на подмогу,
Чи там ворог чи там брат.

Наче в танець Січовик
У огнисту скаче піч,
Бо до жару з діла звук,
Бо страху не знає "Січ".

А за труд свій за посьвяту
Лаврів слави не беруть,
Бо найкращу дасть ім плату
Власне серце, власна груди.

СПІВАНКА ЛЮДИЙ ПРАЦІ І НАУКИ.

Написав Александер К-а.
Шалійте, шалійте, скажені кати!
Годуйте шпіонів, будуйте тюрми:
До бою сто тисяч поборників стане,
Пірвем, пірвем, пірвем ті кайдани!

За правду, за волю ми станемо враз,
Ланци ні багнети не пострах для нас,
Бо вольного духа не скути в кайдани,
Біда, біда, біда вам тирани!
Робітники духа! робітникам всім
Ми руки подаймо, на бії їх ведім,
Бо спільна усіх нас злучила недоля:
І труд, і піт, і кров, — кнут і невола!

За правду за волю і т. д.
Від краю до краю не громи гудуть,
Робітників полки злучені ідуть,
І поклик рокоче: вставайте народи,
Прийшла пора, пора, — день свободи!
За правду за волю і т. д.

Підвалини сьвіта валять ся старі,
Поблідли нероби, прожать опирі,
Бо зоря свободи вже сходить яскрава!
Для всіх, для всіх, для всіх рівні права:
За правду за волю і т. д.

І вольні народи, як добрі брати
Полинуть до сонця, до щастя мети,
Розкуєсь, двигне ся і наша родина: —
Одна, сильна вільна Україна!
За правду за волю і т. д.

ХЛОПСЬКА ПІСНЯ.

Ой там орав мужик край дороги,
В него воли сиві круторогі.
Крутороги сиві проганяє,
І такую собі пісень співає:

Гей! Ти мужичіє, Братя милі!
Що маєм робити сеї хвилі?
Розбив Москаль нашу “Січ” єдину,
Узяв у неволю Україну.

Та є такі драби межі нами,
Що хочять робить нас Москалями!
Гей ви москвофіли ви кацапи,
Гей ви проклятуці рубльохали!

Таж то чути всіми вже сьвітами,
Що москаль бе нарид нагайками,
Нашу рідну мову зневажає,
Тай ще нас хахлами називає.

Тай ви, народовці, підупали,
Щосьте з кацапами разом стали.
Хоть ви патріоти на папері,
а що ви робили в “новій ері”?

Ляхи вам у очи зазирали,
А ви наші віча розбивали!
Бо вам із народа та вигода,
Щоби дерти шкіру із народа.

А ви, лазуїтські Василіяни,
Ідїть до Африки між поганів,
А нам вас до хрїну тут потреба.
Ми і без вас трафимо до неба!

Ой вже давно тїї часи втекли,
Як ви люднїй живцем в огни пекли :
Миж не дурні вівці в чистім полю,
Щоб ви в римську вели нас неволю.

Тож як стануть разом людські діти,
Будете тїкати аж сопїти. —
Ой та задуднїло в синих горах,
Що пани шахриють при виборах.

Та не дадуть ради навіть графи,
Як ми вхопим хлопські параграфи.
Та заплачуть ревно панські діти,
Як ми зачнем страйки заводити.

Та і хруням стане в очах темпо,
Як ми на них бойкот покладемо.
Най же дροжить зволоч сяка-така,
Бо ми внуки Гонти й Залїзняка.

Нехай враже серце страх стискає,
Бо в нас козацька кровця грає,
Най по цілім світі ідуть вісти,
Що ми радикали — соціялісти!

Клим Обух.

МАРСЕЛЬЄЗА.

(Гимн з часів великої французької революції).

Вперед вперед сини родини!
Славутний день вже наступив,
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив. (2 р.)
Чи вам не чуть, які по селах
Усюди стони роздались?
На наших кривних невеселих
Ворожі спіси піднялись.

До збруї, громадо!
Ставаймо в ряди,
Щоб вражою кровю
Золить борозди.

Чого шука отся ватага
Рабів обурених на вас?
Кого ляка єї зневага?
На кого пута ті? На нас! (2 р.)
На нас, бездольні громадяни,
Хотять той сором нанести,
Щоб кинуть знов на нас кайдани
Та під неволю підвести!
До збруї, громадо! і т. д.

Ні, трепотіть ви, людоїди
І ви ганебні зрадники!
Ось, ось час помсти наш надійде,
На вас знайдуть ся местники (2 р.)
Підіймуть ся і старі і молод,
Не забракує юнаків, —

Навіють вам на серце голод
І потрощать вам всі кістки.

До збруї, громадо! і т. д.

О ти, сьвятая любов родини,
Ти нашу помсту уміцни!
Ти волю нашої країни,
Єї ти честь відборони! (2 р.)
Під нашим прапором побіда
Хай з'явить ся на поклик твій,
Потім на нас на вічні літа
Свободи духом ти повій!

До збруї, громадо! і т. д.

П І С Н Я

коломийських студентів-вандрівників з 1885 р.

Раз два! раз два! вперед хлопці,
Ми вандрівники!
Ідем через ліси-гори,
Гей-би козаки!
Нас не мучать трудно,
Радість нас кріпить,
Де лиш глянем всюди
Піснь життя звенить!

Раз два! раз два! Вільним кроком
Дуже не спішим,
Розглядаймось на всі боки,
В села повернім!

Там жиє наш нарід,
Рідні Гуцули,
Довідаймось братья
Що роблять вони.

З верха на верх і в долину
Звернім до колиб,
Довідаймось, чом в тих горах
Схне Гуцул, як гриб!
Даймо єму раду,
Щоб збудивсь зі сну,
Щоб лучивсь в громаду
І гнав з гір біду.

Шумять води, гучать струї,
Садять з скал мов грім,
Ідем несем гнів, месть в серцю
Гнобителям всім!
Русе — Україно,
Слїз не проливай,
Ми за тебе згнем,
Засвітає рай!

ХОР СІЧОВОЇ ВАТАГИ.

(На арію “Шумі Маріца”.)

Горе приспали рідну хатину—
Неволя тисне руську родину —
Марш! Марш козаки всі враз —
Раз, два, три! вже бо слухний час!

Край посмутнів наш, села завмерли —
А вороженьки духа нам сперли...

Марш! марш!...

Чи сліз гіреньких плисти муть ріки,
Чи вже пропали всі ми на віки?

Марш! марш!...

Гейже до праці: бурян полоти,
Горе - неволю нам побороти!

Марш! марш!...

Серцем боротись, ділом ділати,
На все прогнати вороха з хати:

Марш! марш!...

І запалити сьвітло просьвіти,
Братнюю душу теплом огріти...

Марш! марш!...

І укріпити єдності діло,
Стати всім разом, як одно тіло...

Марш! марш!...

А як здобудем нову хатину —
Тривай здорова, руська родино!...

Марш! марш!...

Рідна Україно, тривай здорова:
Наша задача уже готова!

Марш! марш!...

МАРШ КОШОВОГО.

Гей, ти батьку, кошовий,
Гей, в тебе голос громовий,
Та загреми, загуди,
Та на вправи нас веди.

Вийшов батько на гору
Тай опер ся о скалу,
Важку думу задумав,
Вірла оком поглядав.

На широкий неба звід,
Як сягає руський рід.
Гей ви хлопці, легіні,
Товариші січові!

Куди з вами вандрувать,
Щоб спромогчи супостат?
Чи на моря край сьвіти,
Чи в чужії наймити?

Чи у дома лихо прать,
В нужді братів ратувать?
Гляньте, братця соколи,
Сюди й туди навкруги!

З наших горів красоти
Лишили ся лиш хребти,
А на долах з буйних піль
Не збирають лиш кукіль.

А що видруть з тучів гри,
Тото нищать пожари,
То громові, то від бур,
Від всіляких секатур.

Гей ви хлопці, цвіт, краса,
Сило й славо ти наша,
Гей до Січи разом в ряд,
Гасіть пожар курних хат!

Най не нищить все до пня
Огонь, злидні, крамола.
Осаули, четарі,
І всі разом рядові.

Гордо й сьміло без страху
По драбині, по даху!
Вперед в дим і в жар іскор,
Добро других наш прапор.

Гей ви хлопці, козаки,
Бождий книжку до руки
І мотайте все на ум,
Темноту возьміть на глум.

Пізнайте ясний сьвіт, —
І друг дурга полюбіть,
То Січ мати зацвите
І всім добро принесе.

Павло Думка.

СІЧОВИЙ МАРШ.

Наша Січ нам — рідна мати,
А убогий край — наш батько,
Ми придбать їм волі хочем
І освіти й сил багацько...

Наш народ брaтерство любить,
Вбогим він за оборонця,
Сповнен віри він сьвятої
В царство правди, царство сонця!

Христя Алчевська.

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту “Ходім затю за лісов” з “Сватаня
на Гончарівці.”)

Ходім, брaтя, всі у “Січ”,
сердаки знімемо з пліч,
там веселі парібочки,
постаємо у рядочки,
там без трунків, бійки й злости
вимуштуєм хлопські кости,
що віками гнулись
в рабському ярмі.

В “Січи” самі козаки,
самі чесні юнаки:
там справдешні патріоти,

долю чорну хтять збороти,
хлопське лихо гнать сьвітами
і руками і ногами
і здобудуть Україні
мир, гаразд і рай.

В “Січи” славне право є,
там не їсть ся, ані пє,
там не бють ся пястуками
дармоїди з пияками,
там науку лиш вважають, —
за розпусту проганяють,
бридять ся там зради,
фальшу, темноти.

В “Січи”. брате, крім наук,
є й забави, жартів гук:
там хоч шнапсом не заллєш ся,
все здорово посьмієш ся,
поговориш, пожартуєш,
і веселість в серцю
все будеш носить.

Хто до “Січи” вступить раз,
то на вічний уже час:
чи малий, чи бородатий,
там бадьорний і завзятий:
там давні небори труси —
стались славні в цілій Русі,
“Січ” бо чордїчний
має на всьо лік.

Гей-же, брате, всьо лиши,
“Січи” душу запиши,
кинь до чорта гірке з перцем,
ій віддай ся щирим серцем:
як охоти трошка маєш,
сам зміниш ся й не пізнаєш,
бо січовикови
в “Січи” тільки рай.

Хтож не в “Січи”, той на вжарт,
торби січки є неварт,
тратить всюди, куда вступить,
ворог з него шкіру злупить,
той ні ради, ні розради —
в крайни нужду певно впаде,
де бо солідарність —
сила там ї жите.

Тож не слухай брате, тих,
що лиш кривда йде від них:
в “Січ” вступайте всі скоренько
і дорослі і маленькі,
щоб Україну, рідну мати,
у нещастю ратувати,
як колись козацтво
славне не ввесь сьвіт.

Осип Шпитко.

КОЛИ УКРАЇНА БОРБУ РОЗПОЧАЛА.

Коли Україна борбу розпочала
За свої права, за свободу,
То в народі зраду кацапня кнувала
Ширила в народі незгоду.
О честь вам, кацапські лайдаки,
За ваші роздори шкідливі:
Зазраду сухої діждетесь гиляки,
Рублі не допоможуть цареві.

Наш народ не згине, побідити вусить
І сам ме рядить в своїй хаті,
Всю гниль він кацапс:ку здовить і при-
У бій, Українці завзяті (дусить.
А всіх Ефіяльтів в додатку
За підлість, за зраду, за хулу
Їх власнії діти пішлють на Камчатку,
Щоби і сліду з них не було!

ЧОМ? ЧОМ? ЧОМ?

Чом? чом? чом? Земле моя.
Так люба ти мені,
Чом, чом, чом, земле моя
Чарує там мене краса твоя?

Чим? чим? чим? манить мене
Пташні твоєї сьпів, душистий цьвіт
Чим, чим, чим, манить мене (лісів
Водиця струй твоїх. що тут пливе?

Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо тут ти перше світ узріла в яри літ,
Тим, тим, тим, дівчино знай,
Бо води ті, ліси, твій рідний край?

Тут, тут, тут, усі твої
Пролили кров свою за честь і свободу.
Тут, тут, тут, усі твої
Найблизші серденьку і дорогі!

ПОСТАВАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ.

(На ноту “Засвітали козаченьки”).

Поставали козаченьки
Довщими рядами,
Загреміли сурми, труби
На бій з ворогами.

А як ішли козаченьки
До славного бою,
Зашуміли всі прапори
Їм над головою!

А як в бій йшли волі слави
Славно догувати,
Присягали краще згинуть,
А стяг не віддати!

Присягали за Україну
Житє положити,
І кайдани ворожії
З матери здоймити!

Пішли в похід козаченьки,
Тільки стяг ще мріє,
А за ними буйний вітер
По могилах віє.

Віра Лебедова.

СІЧОВА ШУМКА.

Товариші, товаришки, щож Вам написати?
Про Січ славно хиба дещо буду Вам сьпівати.
Хто до Січи записаний, лекше му жиє ся.
Бо до него січовичка кожда засьміє ся.

Приїде'д нему, привитає та ще й приголубить.
А хрунь з боку аж казить ся: "ото Січ ся лю-
бить".

"І я у Січ запишу ся — най се кождий знає,
Може й мене січовичка яка покохає".

Бо що козак давно робив, й тепер не забуде,
Бере ленту через плечі, та йде межи люди.
Козак всюди засьпіває, часом потанцює,
А хоть хруні мліють з злости—він того не чує.
Тому, милі товариші, на се придивіть ся,
Та чимскорше йдїть до Січи, у члени впишіть
ся.

Запишіть ся всі до Січи, не тратьте надїю,
Приїде козак у старости в найблищу недїлю.
А старости для дївчини, як для kota сало,
Кожда-би ся записала, коби ся так стало.
Через того, козаченьки, на се памятайте,
З старостами хруньску хату кожду оминайте.

В СІЧ СТАВАЙ.

(На ноту “Як засядем, брата, коло чари”).

- 1 В кого стане сили і охоти,
В кого чесним жаром серце бє,
До борби за волю, до борби
В Січ новітну з нами хай стає.
У здоровім тілі дух могутний птах,
Підійме високо волі стяг.
- 2 А хто рабски спину вниз хиляє,
Хто ворожій силі йде під лад,
Для такого місця в нас немає:
Трус і зрадник підлий нам не брат.
Наше товариство не згинає пліч,
Вольна була й буде славна Січ!
- 3 Сильні тілом, завзятуці духом
Вибуємо племя молоде,
Що не впаде під катів обухом
І на службу зраді не піде.
Розбє кайдани, відворожить тьму,
Верне Україні свободу!

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту “Не сам я ся оженив”).

Гей же брата, товариші, тримаймо ся разом,
Не пускаймо нашу кривду вороженькам пла-
зом!

Гей! Гей! як жеславно жити в “Січи” ко-
‘комєє

У ленті ходити, звать ся юнаком.

Нехай вони із лютости затискають зуби,
Дітька з'їдять, заким нашої дочекають згуби.
Гей! Гей! і т. д.

Лямполизи, сьвічкогаси на нас уїдають,
Завидують Січам слави, тай нас проклинають
Гей! Гей! і т. д.

А ми, братья, не біймо ся, бо нас є вже сила,
Вісім соток кріпких Січий від батька Кирила!
Гей! Гей! і т. д.

Ой, зза гори вітер віє, березок колише,
Не дали нам хруні ради, не дасть і Хомишин.
Гей! Гей! і т. д.

Ой, на горі дуби, дуби, на долі ліщина —
А хтож більшу славу має, як наша дружина?
Гей! Гей! і т. д.

Ой, дружино Січовая, яка в Тобі сила,
Що Ти усіх вороженьків страхом переймила!
Гей! Гей! і т. д.

Гей, хто Січи вірно служить, в того є відвага,
Хтож бо в світі відважнійший, як наша ватага?
Гей! Гей! і т. д.

Тримайтеж ся, хлопці, гостро, а ви, дідки з
пишна,
Котра дівка в Січи була та і за між вийшла.
Гей! Гей! і т. д.

Котра дівка в Січи служить, відбуває вправи,
То дістане чоловіка козацької слави.
Гей! Гей! і т. д.

Січовик в однострою.

З Г А Д К А .

Де Дніпро наш котить хвилі, рве стрімкі пороги,

Там країна все зелена, славний край розлогий :
Там козацтво виростало, слави, волі добувало,
Україна, Україна, слави край козачий!

Там де Чорне море грає, Бог, Дністер хвилюють,

Де шляхами, де степами чумаки вандрують,
Там за нарід і за славу, йшов козак на рать керваву,

Україна, Україна, славний край козачий!

І не стало Запорожа, вже нема гетманів,
Над степами України чути звук кайданів,
І мов сонця цвітка в поли, воскресення жде і волі

Україна, Україна, славний край козачий!

Та не треба нам нарікати, ні дармо сидіти,
В нові Січи гуртуймо ся : України діти.
Січи знищать всю неволю, в Січах найде красшу долю

Україна, Україна, славний край козачий!

НУМО БРАТЯ, ПОКИ ЧАС.

(На поту: “Дай нам Боже добрий час!”).

Нумо, брата, поки час
Закладаймо Січ у нас!

Щоб і з нашого села
Всяка нужда утекла!

Щоб з села, щоб з села
Всяка нужда утекла!

Бо найкрасша нині річ
Закладати всюди Січ,
Перед нею має страх
Хитрий звір і гордий птах.

Ах, ах, ах, має страх
Хитрий звір і гордий птах!

Січ нам силу тіла дасть,
В своїй хаті свою владсть,

На погібель ворогам,
А на славу Русинам!

Ой нам, нам! Ой нам, нам!
Невмиручим Русинам!

Січ хоронить від огню
Руську хату і сімю,

І рознесе сьвітлі луч
Від Карпат аж поза Збруч.

Сьвітла луч, сьвітла луч
Від Карпат аж поза Збруч!

Січ розжене темноту,
Запануєм там і ту,
Як лиш єдність злучить нас,
То настане волі час.
Бо вже час! Бо вже час,
Щоб настала воля в нас!

В нас є сила, лише спить,
Натерпілись ми досить:
Пробудім ю з сего сну,
А поборем всю біду!
Ой ду, ду! Ой ду, ду!
А поборем всю біду!

Най нас згорне всіх любов
Під Січову хоргов!
З нею підем і в огонь
В темну пічу, в білий день!
Гень, гень, гень! в огонь!
В темну пічку, в білий день!

ВЕРХОВИНА.

(Николая Устияновича, коломийки, К. Обуха)

Верховино,, сьвітку ти наш!
Гей, як у тебе так мило!
Як ігри від пливе тут нас,
Свобідно, шумно, весело.

Пане б́рате товаришу, ой пара з нас пара!
Як пристанемо до Сі́чи, б́уде панам вара!

З верха на верх, а з б́ору в б́ір
З легкою в серцю думкою,
В чересі кріс, в руках топір,
Буяє легінь тобою.

Тече вода з під города попри нашу хату,
Підем завтра, пане б́рате, на сі́чове сьвято.

Ей, що ми там Поділя край!
Нам полонина Поділе,
А бори — степ, ялиця — май,
А зв́іря голос — весіле!

Ой, дівчино, дівчинонько, не запишнюй губи
Як вб́еру сі́чову ленту, то мене полюбиш.

Не вабить нас баришів лєсть,
Коби лиш порох та цівка,
У Бога сьвіт, у людий честь,
Та овець турма, сопівка.

Пане б́рате осавуло, постав нас до звіту,
Піде слава козацькая по цілому сьвіту.

Та коби пирс хребет із від
І медвідь шибнув лісами,
Завіяв юг, загрив Бєскид,
Черемош гукнув скалами.

Ой, ти батьку отамане, піднеси булаву,
Щоби стали козаченьки у одну лаву.

То ми то час, то ми то піснь,
Молодче, ну же в розвори!
Овечці сплав з кучерей пліснь
І далі, далі на гори!

Ой затруби, сурмаченьку, в сурму гогос-
ненько,
Най зрадуєсь засмучене козацьке серденько.

Літом цілим, би ніч. би день,
Хлопці гуляють там наші:
Свобідна там вода, огонь,
Довольно ліса і паші.

Ой, димно ся в Чорногорі, ой димно ся, ди-
мно,
Як пристанем до козаків не буде нам стидно.

Там пан не клав ланцухом меж,
Ворог не станув стопою:
Буйная там землі одеж,
Плекана пісней росою.

Ой, у лісі гиби, гриби, у лузі підпеньки.
Якіж у вас, Січовички, личка румяненькі.

Там то бренить трембіти звук,
Щебече любо сопівка:
А як звіря завне гук,
В челюсти плюне му цівка.

Ой, ти жвава Січовичко, такась ми миленька
Як у літі на нивонці вода студененька,
Як у літі на нивонці води ся напиту,
Так з тобою постояти тай поговорити. —

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту: “Щасть нам Боже”).

Гей, козаче, встати час,
глянь, весь сьвіт давно встає!
чом же бракнуть має нас?
показімо, хто ми є!

На Україні засвітає,
лиш подаймо собі руки —
“Січ” велику силу має,
зникнуть хлопські горя й муки.

Гей, міщани, гей, хлопи,
чом розбрились ви в розтіч?
чом, гей, струхлії снопи,
гниєте всі день і ніч?

Доста, брата, в нужді гнити,
брать заплату нагаями,
час житєм вже власним жити
і зірвати з шахраями.

Що болить нас, що пече,
знаєм брата, з хлопських віч:
сон дрімота не втече,
перш усього: книжка й “Січ”.

Тож всі, брата, до одного
у мужуцьку “Січ” вступаймо,
від старого до малого —
України бить не даймо.

Хоч з “високих” ген “кругів”
йде на “Січи” кепска вість —
то ми сьміємось з воропів,
бо нас в купці враг не з’їсть.

“Січ” на тих лиш ворохує,
що осьвіту проч кидають,
“Січ” таких лиш бойкотує,
що мужицтво обкрадають.

Гей, хто Русин, ще й мужик,
кинь дрімоту власну в піч,
за зубами скрий язик,
тай гайда у славну “Січ”.

В “Січи” щасте, радість маєм,
в “Січи” воля й добра міна,
тут весело заспіваєм:
“Ще не вмерла Україна!”

Гриць Щипавка.

ДУМКА.

(На ноту: “Розвивай ся ти, високий дубе”).

Сумно мені жити в сьвітї,
Бо волі не маю —
От тепер я про Україну,
Про Матір згадаю.

Що вона також у неволи,
У тяженькій плаче
Коли-ж уже пробудить ся
Те серце козаче?

Коли стане у нас славне,
Нове Запороже?
Коли мати вороженьків
Усіх переможе?

Бо той ворог її грозить,
Як вихор по лісі,
Рад-би її доконати,
Як ластівку в стрісі.

А то, братя, не ластівку,
Не муху здушити —
Як розум, маєм волю,
Тра ся боронити.

Бо Україна, рідна мати,
Невинна сумує,
За свободов, як голубка,
Гуде та воркує.

Сумно гуде — голос чути
По усій Україні:
“Чи ви спите? Пробудіть ся,
“Сини мої рідні!

“Чи забули рідну Матір,
“Як за вас боролась,

“Ци забули, як я давно

“На ножах кололась,

“Як в кровю червонїлась,

“Як вогнем палала?

“Доле тяжка — десь козаків

“Завзятих приспала:

“Десь приспала? Де подїв ся

“Козак роз'ярений?

“Чого тепер рід козацький

“Такий опущений?”

Не вмієте, братя, жити

По козацьки в сьвітї,

Не дарував козак свого.

Хотьби й смерть зострітив.

Повій, вітїє, повій, дужий,

Та втвори могили,

Збуди гетьманів відважних,

Що край боронили.

Збуди наші хлопські серця

З просоня твердого,

І навій в них козацького

Завзятя премного.

Ой повіяв тихий вітер

Збудив Запороже,

Збудила ся й та Сїч славна.

Що братів споможе.

Покаже ся наша слава,
Що Русь не конає,
Що хлоп темний пробудив ся
І волі шукає.

А ми, брата, не дивім ся.
Що кричать падалюки,
Що раді-би нашу Матір
Знова взять на муки.

Не лишаймо брата свого,
Щоб жив у неволи.
Всюди “Цічи” закладаймо,
А поборем горе!

Михайло Кузич.

ПОХОРОННИЙ МАРШ.

Ви жертвою в бою нерівнім лягли
З любови до свого народу.
Ви все віддали, що за його змогли,
І щастя і честь і свободу.

Нераз ви конали в вязницях брудних,
Свій суд беззаконний над вами
Катюги судді вирікали, і ви
На смерть волочили кайдани.

А деспот гуляє на учті гучній,
Неспокій вином заливає.
А грізні слова на двірцевій стіні
Огниста рука розставляє:

— “Надійде ось час і повстане народ
У силі могутній — свободі.
Розкине усе, що гнітило його
І сваже напастникам — годі! . . .”

За вами борців свіжий полк уже йде
На смерть і погибель готовий! . . .
Прощайте же, братці, ви чесно пройшли
Велику дорогу любови. . .

С І Ч І Д Е !

Загреми, могуча пісне!
Срібні задзвоніть літаври!
Пекло най з досади трісне!
Ми ідем у бій, по лаври!
Тільки разом грудь при груди,
Недаремні будуть труди,
Ворог нас не переможе,
Ми бо Січ, ми Запороже!

Як широка Україна —
Червоніла кров степами,
В ній бродили по коліна —
В ній лягли батьки з синами.
Та зродились сили нові,
Що до бою все готові,
Ворог нас не переможе,
Ми нова Січ — Запороже!

Малиновий стяг над нами
Шепче кату - супостату:
Добрим ми братам — братами,
А лихим дамо заплату!
Не дозволимо на силу
Укладать себе в могилу,
І ніхто нас не зможе,
Невмируче Запороже!

УКРАЇНСЬКИЙ МАРШ.

(На ноту “Гей, не дивуйте, добрії люде”).

Гей ізгадайте, братя — Українці,
Чим ми на світі бували,
Як волю людську, край наш коханий
Всі ми гуртом ратували!

Гей ізгадайте, знову вставайте:
Рідний народ у неволі:
Будем боротись і працювати,
Щоб нам добити ся долі!

Крови не хочем ми проливати,
Будем, як братя, робити,
Щоб Україні знову придбати
Волі сьвятої й осьвіти.

Воля, осьвіта, рівність, братерство
Збудять ізнов Україну, —
Будем за це, братя, стояти,
Будем стоять до загину!

Нас не злякають муки — кайдани :
Правда є дужча за муки —
Даймо-ж на працю для України
Серце і розум і руки!

“ГЕЙ ПОЗІР!”

Чи то буря, чи грім,
Чи гуде хмаролім,
Що земля на сто миль стогне грізно?
Люди йдуть, як той бір,
Чути сурму. “Позір!
В ряд ставай, щоб не було запізно!”

То двигнув ся в поход
Український народ,
Щоб здобути собі лучшу долю.
Най ревуть боруни,
Та най бють деруни,
Він як повінь розлеть ся по полю.

Деж є сила така,
Щоб спинити могла
Весь народ, як він з місця двигнеть ся.
Чути клич: “Гей позір!”
У руках блис топір,
Дух росте, серце молотом бєть ся.

СІЧОВА ПІСНЯ.

(На ноту: Чи-ж се тая керниченька).

Чи ж то тоє товариство,
Що піп виклинав?
Тай староста з жандармами
Його розганяв?

Гей! Гей! тримаймо ся,
Вороженькам не даймо ся,
Побіда буде!

Один дав-би нас у пекло,
Другий в кримінал,
А знов иньший з глузду сходить,
Що хлоп радикал. —

Гей! Гей! і т. д.

Най всі темні й чорні духи
Дадуть нам спокій,
Хлоп вже нині не худоба,
Має розум свій.

Гей! Гей! і т. д.

Ми лиш хочемо для себе
Право се найти,
Що його нам зрабували
Вороги — кати. —

Гей! Гей! і т. д.

Ми не можемо держатись
Всіх попівських рад,

Ми самі завести хочем
В світі кращий лад. —
Гей! Гей! і т. д.

Знайте, наші вороженьки,
Що ми козаки
І за нарід український
Віддамо й житє.
Гей! Гей! і т. д.

ГЕЙ МОЛОДЬ УКРАЇНСЬКА.

Гей молодь Українська,
Під прапор стань,
Спини люту бурю,
На будуче глянь..

Насталь свого духа
І в огонь жени,
У бій за Україну
З ворогами йди.

Під стяг малиновий
У ряд січовий
Ставай сміло й бодро,
Хлопче молодий.

До Січи гуртуй ся
І у Січи будь,
За рідну Україну
Настав свою грудь.

Бо лише у Січи
Ти правду знайдеш
І сьміливим кроком
Наперед підеш.

Г И М Н .

Побідна пісне, загреми,
доволі вже терпіли ми
знуцання, муки і обид!
терпіти дальше навіть встид!
З краю обид, терпінь могил
устань, хто каплю має сил —
в кого надії сьвіт не зблід,
гей до борби, гей до побід!

Не вижидати нам чудес,
щоб сам зі себе ворог щез,
не скинуть ласки небеса —
самі творімо чудеса!
Огонь із душ, зі серця грім
сильною волею крешім!
В кого надії сьвіт не зблід
гей до борби, гей до побід!

І милосердя не зносім —
ми завелись нераз на нім,
колиб інакше думав Хміль,
ми малиб жито, не кукіль!

Україно, втихне плач твій, стон, —
ми йдем по жизнь, а не по скон!

Гей кого надії сьвіт не зблід —
гей до борби, гей до побід!

П О К Л И К.

Хоть руки нам скував ланцух,
То в гору серце, в гору дух!
Хоть ніч, осьвіту розпалім,
В перед ідім, в перед летім!
Від Дону до верхів Карпат
Оден одному будьмо брат,
Оден одному будьмо друг
І там де Сян і там де Буг.
Чекає нас велика річ —
Воскресне Січ.

Г Е Р О Ї.

Перед боєм були як титани,
всі що в бій йшли великий, завзятий
за ідею, за щастє тих братий,
що стогнали під гнетом неволі
і чекали яснійшої долі
і героїв, що зломлять кайдани.

І слів сильних полила ся сила,
і клали ся всі душу покласти,
щоб ворожій не гнути ся власти...
І кляли ся, на стійці стояти —
радше вмерти ніж стяг свій піддати,
ніж звинути ідейности крила.

А як в бій йшли — то пісня лунала...
І ступав полк за полком у бої
з кличем віри як гомін грімкої:
що неправду сьвіт правди поборе,
що просохне столітне кривд море,
що сьміливим все доля сприяла.

Та героїв маліли громади...
Ренегатів зростали ф'алянги,
що не бій їх маниз, тільки рангу,
не кровава заплата жовнірів —
а розкоші лискучих ковнірів,
Місто лаврів на чолах — стигм зради.

А як знова судьба всіх злучила,
то колишних огнистих титанів —
лиш гурток ще остав ветеранів,
що чужі їх і свої зранили,
і на чола в'їнки з терня вбили,
а зневіра в щерть серце налила.

І вже слів там не було могучих...
Почислити себе іно встигли
і згадали тих, що стяг відбігли —
І тих других, що в бою сконали,
а кайданів такої не зломали...
Слоьа стихли у сльозах пекучих.

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

По борі, по темнім не буря гуде —
то гнів ворогів по Україні іде.
У крові, у братній справляє свій пир
і мозки і груди ссе підлий опир.
Здаєть ся — сини вже України мертві—
а преці встають все завзятці нові.

Козак-невмирака не впаде, вмре —
і ляцкая злість його не зітре,
ні підлість московська, ні Сибір, ні кнут
ні давні батьківські протини, ні блуд
не вдіють оттого, щоби він іщез,
бо він вже душею і серцем воскрес!

Воскрес він душею і серцем, жие
і крильми надії об небо бе
і дзвонить на сьвіт весь ту пісню одну:
Вставай, Україно, з поганого сну,
І з вірою тою в спасене сьвяте
в борбі тій у велита силу росте.

Вставай, Україно! Ти довжна бо жить,
щоб діло велике на сьвіті робить!
Терпінем—премудра, сьвіт правди новий
усьоми ти сьвіту, побідна, відкрий!
Вставай, Україно! Ось ангел іде
неволених народів... кличе Тебе!

ЛУНЯЄ ПІСНЯ.

(На ноту: “Горе приспало”.)

Лунає посня,
Прутом несеть ся,
На тихих філях
У море ллеть ся.
Гай, Гай,
Чорне Море грай,
Раз, два, три,
Час вже до борби.

Човен дримає
В тихім вирею,
З нього спливає
Пісня борнею.
Гай! Гай! і т. д.

Тисяч козацтва
В ньому гукає,
А Прут до моря
Вісти зсилає.
Гай! Гай! і т. д.

Звіщає море,
Що йде козацтво,
Що вже настало
Нове юнацтво.
Гай! Гай! і т. д.

Що се козацтво
В бою завзяте,
З ним ся не в силі
Ніхто рівнати.
Гай! Гай! і т. д.

Що на Підгіррю
І в горах всюди,
В “Січ” лиш новітню
Тягнуть ся люди.

Гай! Гай! і т. д.

Що отамани
Там їх вправляють,
І вічно труби
Мило лунають.

Гай! Гай! і т. д.

Що рай там любий,
Любо там жити,
Хто лише хоче
Січи служити.

Гай! Гай! і т. д.

Море зачувши
Таку розмову,
Шле скоро вісти
У филь Дніпрову.

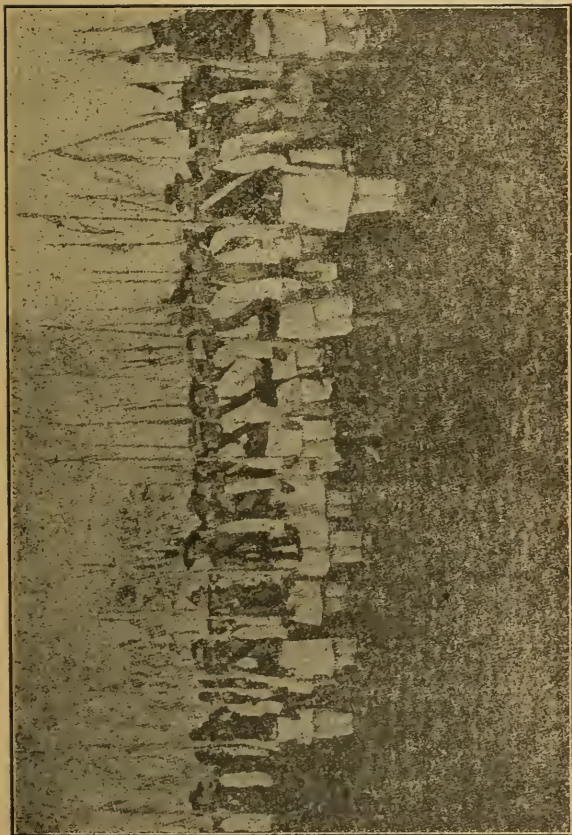
Гай! Гай! і т. д.

Щоб сповістити
Січи руїні,
Щоб звеселити
Серце Україні.

Гай! Гай! і т. д.

Щоб вони стали
З нами до бою,
А тоді слава
Наша горою.

Гай! Гай! і т. д.

З нашого сьвята січового в' Єтаніславові:
Січовики перед вправами списами.

У К Р А Ї Н А.

Написав Володимир Самійленко.

Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай!
Чи на світі є країна
Ще миліша за наш край?
І в щасливі й злі години
Ми для неї живемо,
На Україні й для Вкраїни
Будем жити й помremo . . .

Нас не зможуть супостати
Взяти в кайдани свої:
Ми бороним наші хати,
Наші тихії гаї.
Не вмирає наша слава,
Не вмирає наша честь,
Бо живе в нас сила жвава,
Бо робітники в нас єсть.

Гей, хто хоче всім свободи.
Поеднаймось як брати!
Сонцем правди, світлом згоди,
Боже, шлях нам освіти!
Хай забудеть ся недоля
І неслава давних літ,
Щастя жрівне й рівна воля
Засіяють на весь світ!

ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ.

Написав Володимир Самійленко.

Тихесенький вечір
На землю спадає
І сонце сїдає
В темнесенький гай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Сьвіти ще годину,
Бо рано ще спати,
Милуй нас як мати,
Теплом обгортай.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Без тебе так страшно
І темно на дворі,
Хоч місяць і зорі
Осьвітять наш край.
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

Не слухає сонце,
За гору сідає,
І нам посилає
На всю ніч: прощай!—
Ой сонечко ясне,
Невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось?
Іще не лягай!

КУЙТЕ МЕЧІ

Міцно і солодко, кровю унівшись,
Сплять вороги у ночі...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Вуйте в провалях мечі.

Стогнуть брати наші у тюрмах проклятих,
Ірати залізні рвучи...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

Мати без сина і жінка без мужа
Плачуть, життя кленучи...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

Мають знамена і беть ся юнацтво,
Крови потоки ллючи...
Тихо з повіток плуги витягайте,
Куйте в провалях мечі.

НЕ ХИЛЯЙТЕ В ДІЛ ПРАПОРА!

Богдан Лепкий.

Не хияйте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!
І не знайте, що порока,
Страх нікчемний, душа хора.
Хоть слізми заходить око —
Не хияте в діл прапора,
Лиш держіть його високо!

По камінню, по болоті
Йдіть невпинно, без ваганя!
Хоть лице купаєсь в поті,
Не ставайте у роботі,
Від свитання до свитання.
По каміню, по болоті
Йдіть невпенно, без ваганя!

Має беріг кожде море,
А по бурі йде погода.
Хто борбу веде — поборе,
Хто терпить лиш — тому горе!
Шкода сліз, терпіння шкода! . . .
Має беріг кожде море,
А по бурі йде погода.

Хоть поборе ворог тіло,
Але духа він не зможе.
Поки серце не змарніло,
Йдім до бою, бодро, сміло,
“Ще не вмерла!” — так нам, Боже!

Хоть поборе ворог тіло,
Але духа він не зможе.
Піднесім лиш свого духа
І розпалюймо до грани.
Хоть звалить нас заверуха,
Нарід обновить ся з духа
І обновлений повстане...
Піднесім лиш свого духа
І розпалюймо до грани!

* * *

Ми не кинемо зброї своєї:
Наше військо сьмієть ся, бючись,
Наше військо в боях бенкетує,
Наше військо вмира, сьміючись.

Ми не зложим червоного стягу...
Кров червона із нас пролилась...
Власну кров ми ворожою змиєм,—
Гострі коси залізні у нас!

Ми не підем з кривавого бою:
Наші друзи по тюрмах гниють,
Наші друзи в Сибіру конають,
Ми назад їм проложимо путь.

Ми не кинем боротись за волю:
Наші братя упали в борбі,
Їхня кров ще горяча на ранах,
Їхні рани горять ще в огні.

Ми не зложимо зброї своєї...
Дужі в нас і бажання, і гнів,
Ми здобудемо землю і волю,
І загоїмо рани віків.

Ми не підем з кривавого бою :
Наше військо сьмієть ся, бючись,
Наше військо в боях бенкетує
І од куль умира сьміючись!...

О. Олесь.

ДО БАНДУРИ.

Брени, моя бандро.
Брени, не угавай !
Велично, не понуро
Співай про рідний край.

Ти бачиш злу недолю,
Сучасний стан гіркий,
То дайже згукам волю,
Узявши лад сумний.

І жалібно та гарно
Мов янголи святі,
Хай струни твої, панно,
Заграють золоті!

Щоб стихло люте лихо,
Вкорилось, як дитя :
Щоб в слухачів утіхи
Збудились почуття :

Щоб сварки всі завмерли
В недоленьки синів,
Щоб сльози їх, як перли,
Схід сонця заяснив :

Щоб їх натхнути духом,
Розжевріть в полум'я:
Щоб встала спільним рухом
Рідненська земля.

Брени-ж, бандуро, з тиха,
Брени, не угавай:
Козацькая утіхо —
Брени про рідний край!

Як славонькуж козачу,
Минулі ясні дні
Згадаєш — з жалю й плачу,
На другий лад зверни.

Веселої, гучної
Утни у добрий час,
Такої чарівної,
Як можна тільки в нас!

Щоб море захвиліло,
Щоб буря загула,
Щоб лихо заніміло,
Щоб доля розцьвіла!

Щоб грім ударив з неба,
Щоб мертвий стрепенувсь,
Щоб ворог, злий ганеба,
Як віск огня жахнувсь!

Щоб згинули на нивах
Руїн важкі знаки,
Щоб зраділи в могилах
Чубаті козаки:

Щоб хлопці і дівчата
Пішли всі у танець,
Щоб волю рідна мати
Зустріла накінець.

Брени-ж, бандуро, гучно!
Брени, не угавай —
Нехай гуляє бучно,
Радіє рідний край!

В. Залізник.

ДО РУСЬКИХ ХЛОПІВ.

Чосьте, братя, потрухліли,
Що жита в Вас ледви чути?
Другі люде орють, сіють,
Ви сидите мов закуті.

Що за чари на Вас впали?
Чи хто лихом заворожив?
Наче цвѣти веснянії
Зимний вітер поморозив!

Чи Вас злидні так здавили,
Що голови годі звести?

Чи Вам лячно може стало,
Світло правди між мир нести?

Чи в достатках раюєте?
Чи почестей позбирали?
Чи добились свого права,
Та сном праведним заспали?

Де Ви б́ратя?! Обі́звіть ся,
В кого душа не завмерла,
В кого серце в груді щире,
Лесть очей му не заперла.

Хто ще в живих — обі́зви ся!
Скажіть сьміло перед сьвітом,
Що Вас гонить в сьвіт за очі,
Що морозить навіть літом?

Обі́звіть ся, б́ратя хлопи,
Та питайте й собі ради,
Розбудіте думки й мисли
І лучіть ся до громади.

Скажіть сьміло всему сьвіту.
Що не хочете рабами
Літа в ярмі коротати!
Що вмієте, так як другі
За честь, долю свою стати.

Обі́звіть ся сьвітлі духи,
Щирі хлопські патріоти, —
Розбудіте нове жите,
Щоби лихо побороти!

П. Думка з Купчинець.

В КРАЙ СВІТА ПОЛИНУ.

(На ноту: "Гей брата опришки").

В край світа полину,
За рідню Україну,
І там му боротись в борбі.
Жите я там зложу,
І печать положу,
На своїм козацькім гробі.

Там вітрець повіє,
Кайданє струшіє,
Україна повстане вільна.
А гріб мій стрясеть ся,
Дух волі зніметь ся,
Й по сьвіті розійдєсь луна.

Ударють тамбори,
О синії гори,
І гріх по дебрах пійде,
Заблісне надія,
Мов чиста лелія,
І сонце нам волі зійде.

Задзвонять кайдани,
Упадуть тирани,
У пропасть — безодню на дно.
Знов ревнуть армати,
І грянуть палати,
На Дніпрі покажєсь судно.

Всі ріки ся сплеснуть,
А борці воскреснуть,
Що впали від шаблі катів.
Жупани знімуть ся
І на Дніпр вдадуть ся,
До он-тих славутних берегів.

Знов “Січ” залюднить ся,
Людом наповнить ся,
Й доволі там буде добра.
Не буде там пана,
Не буде й Івана,
Лиш буде там вольність одна.

Г А Й Д А М А К И .

Ми гайдамаки, ми всі однакі,
Ми ненавидим вороже ярмо,
Йшли діди на муки, підем і правнуки,
Ми за народ жите своє дамо.

Не тїш ся, враже! Сотка поляже,
Тисяч натомість стане до борби.
За чорну зневагу склали ми присягу:
Вести борбу — поневолені раби.

Наша присяга: кривда, відвага,
Воля України, скривджених добро—
Ними ся клянемо, пок' живі будемо,
Ломить, палить, кайдани й ярмо!

Пірвем кайдани, які тирани
Кріпше і кріпше сковують що дня,
Бо ми гайдамаки, местники завзюті
Не боїмось куль, ножів ні огня.

НЕ ДИВУЙТЕ СЯ.

(На ноту: “Гей та вставаймо, руські люди“).

Не дивуйте ся, добрії люди,
Що на Україні повстало:
Ой за Дашевом під Сорокою
Множество ляхів пропало.

Перебийніс водить не много,
Сім сот козаків з собою,
Рубає мечем голови з плечей,
А решту топить водою.

Дивують ляхи, вражії сини,
Що тії козаки вживають:
Вживають вони щуку рибаху,
Ще й соломаху з водою.

Ой чи бач, лаше, що по Случ наше,
По костяную могилу,
Як не схотіли, забунтовали,
Та й утерjali Україну.

О Ш Т Р А Й К У .

(На ноту : Ах пора приходить, треба умирати.)
Ах, жнива приходять, треба штрайкувати,
Посіпак з подвіря буком проганяти.

День, година утікає,
А дідич ся аж встікає —
Готовім ся всі.

Бойкот разом з штрайком є тепер сучасний,
Обшарникам станесь він страшний і нещасний

Всі будуть ся гризти, жерти,
І волосє з лоба дерти,
Як прийдуть жнива . . .

Газети затрублять на всі сьвіта части,
Взивати муть Польщу і всі ц. к. власти,

Щоби “Креси” ратували,
Гайдамак всіх постріляли,
Як стеклих собак.

Та право державне стріляти не каже,
А хоча за правду де-хто й поляже —

Усьвятять того празнуки,
Що поніс смерть серед муки
За волю і честь.

Бідний обшарнику, що будеш робити,
Як житце й пшеничка стануть на пни гнити?

Тогди крикнеш: „Niech szlag trafi,
Wszystkie ruskie paragrafy!”

І в жебри підеш! . . .

Ах, хтож тобі в той час вижне і покосить,
Хто вже готовеньке у шпихлір поносить?

На Мазурів лиш спусти ся
І машини теж держи ся,
А певно впадеш.

Мазури не глупі, щоби за пів — дармо
Робили і сили стратили на марно —

А й машина, мій ти пане,
Сама в полю дурнем стане
І не втне стебла.

І ви “лацінніки!” час вже розум мати,
Й до нас, оборонців своїх, приступати!

Де хрунів порода файна,
Там і нужда завше крайна,
Без хрунів — то рай!

В 200-ЛІТНЮ РІЧНИЦЮ.

зруйнованя “Січи” царем Петром за поміч в
бунті гетьмана Івана Мазепи 1709 р.
проти Росії.

Бють літаври гучні! Ясні сурми гремлять!
Іде Січ, грають полки як море!...
Бунчуки піднялись, хоругви шамотять...
Через доли... і ріки... і гори!

Січ іде... Січ іде... Січ іде з Чорногори.
Україна встає! Україна гуде —
Іде Січ і клекаче як море!...

Трубить Довбуш з верхів: “Зруйнував цар
нам Січ —
Ми втекли в сині гори... з трубою...
Двісті літ спали ми!... Стрепенула ся ніч —
Ми зірвались... і трубим: до бою!

Січ іде... Січ іде... Січ іде з Чорногори..
Україна встає! Україна гуде —
Іде Січ і клекаче як море!...

В нашій Січі давні Запорожці встають!...
Голос труб кличе: в лави ставати!
Ми стаєм, в бій підєм!... Перші стріли гудуть,
Заревуть в Україні... гармати!

Січ іде... Січ іде... Січ іде з Чорногори..
Україна встає! Україна гуде —
Іде Січ і клекоче як море!...

На нас дивлять ся всі: наш Хмельницький
Богдан,
Дорошенко, Мазепа, Виговський...
Всі гетьмани за вас!... всі кроваві від ран —
Гей кати! і ти, царю московський!...

Січ іде... Січ іде... Січ іде з Чорногори..
Україна встає! Україна гуде —
Іде Січ і клекоче як море!...

Р Е К Р У Т.

Ой із лісу із темного вилітала голубонька,
Виносила от гетьмана листи-письма пописані.

“Ходім братя у ліс темний, вирубаєм три
жереби

Та будем ся виміряти, кому, братя, припа-
деть ся

Піч кидати, списи брати, за ким буде плакати
мати :

Чи за старшим, чи за меншим, чи за сере-
дульшим?”

А старшого та шкода, та шкода, в нього діти
дрібнії :

Середульшого та шкода, та шкода, в нього
жінка молода:

Молодшому збирати ся, отцю, матці покла-
кланяти ся.

Ой старшого батько хова, середульшого мати
бере.

А молодший коня сїдлає, кона сїдлає, промо-
вляє:

“Прощай батьку, прощай мати,

Рідні сестри, рідні брати!

Тоді мене згадаєте, як із двора ізгаєте

Тоді, батьку, заплачете, як на кони побачи-
те“.

КОЗАКИ В ГУСАРАХ.

Ой зацвила колинонька в лузі,
Тепер моя головонька в тузі,
Що всіх хлопців в гусари забрали,
Мене молодого офіциром записали.

Та дали-ж мені коня вороного,
Та післали мене попереду війська всього,
Та звеліли мені серед полку стати,
Та сказали мені в суремочку грати.

Ой ви грайте суремки, ви суремочки
грайте,

Мені молодому жалю не завдавайте.
Та завдавайте жалю - тугу темному лугу,
Темному лугу, або коню вороному,
А ніж мені, парню молодому.

А не жаль мені а у дому нікого,
Тільки жаль мені: матуся старая,
Матуся старая, сестриця малая.
Сестриця малая, а жона молодая.

СМЕРТЬ В МОСКОВЩИНІ.

Стоїть явір над водою, в воду похилив ся,
Сидить козак у неволі, гірко зажурив ся.

Не хили ся явороньку, ти ще зелененький,
Не жури ся, козаченьку, ти ще молоденький!

Не рад явір хилити ся, вода корінь мие,
Не рад козак журити ся, так серденько ние.

— Нехай ние, нехай ние, воно перестане,
До козака молодого журба не пристане —

“Ой рад би я не журитись, самі сльози ллють
ся,

Бо на мене молодого кайдани кують ся...

Хожу-нужу, хожу-нужу, як те сонце в лузі,
Чи я встану, чи лягаю, завше серце в тузі.

Летить орел понад море, тай летючи крикнув :
Ой як тяжко в сих сторонах, що я не приви-
кнув !

Ой є в мене на Україні рідненькая мати,
Вона-ж мене пожалує, як свого дитяти :

Ой є в мене на Україні ріднесенький батько,
То він мене приголубить, як своє дитятко.

Ой поїхав в Московщину козак молоденький,
Горіхове сіделечко, ще й кінь вороненький.

Ой поїхав в Московщину та там і загинув,
Свою рідну Україну на віки покинув.

Казав собі насипати високу могилу,
Казав собі посадити в головах калину :

“Будуть пташки прилітати, калиноньку їсти,
Будуть мені приносити од родоньку вісти”.

В неділеньку рано всі дзвони дзвонили.
То по тому козакови, що сидить в неволі.

Тешуть явір, тешуть явір, тай вже обтесали,
Молодого козаченька на лавці поклали.

Тешуть явір, тешуть явір, тешуть яворину,
Молодому козакови тай на домовину.

Атаману коня дано, а соцькому збрую,
Щоб позволив поховати козака з стрільбою.

Козака несуть, коня ведуть, кінь головку
клонить,

А дівчина за козаком білі ручки ломить.

Та ломить вона, ломить з мизинного пальця,
Нема, нема тай не буде козака коханця.

Хиліться, густі лози, звідки вітер віє,
Дивіте ся, гарні очи, звідки милий їде.

Хилили ся густі лози, тай вже перестали,
Дивили ся гарні очи, тай плакати стали.

Умер козак, умер козак тай тихая мова:
Лиш лишив єя кінь вороний, золотая зброя.

УКРАЇНСЬКО - НІМЕЦЬКИЙ

ПІДРУЧНИК

до

науки німецької мови з доданєм словарця

Того рода підручник є конечно потрібний для Українців, котрі уважають, що німецька мова придасть ся тут в Америці, або в старім краю. З огляду на те, що наклад сего підручника німецької мови не великий, спішіть ся з замовленнями.

— Ціна 30 центів. —

Набути можна в кожній книгарни, або пишіть
прямо на адресу:

RUSKA KNYHARNIA

im. T. Szewczenka

168 E. 4th Str.

— New York, Y. Y.